

for kun ganske flygtigt pege paa, at der er en underlig Modsigelse i, at Højesteret blindt fulgte Provisorierementet hele Provisorietiden igennem og nu kommer og siger til Rigsdagen: Nu vil vi have Formynderskab over jer og vil skønne over, hvorvidt de Love, som er blevet til paa fuldkommen lovlig Maade, skal føres ud i Livet efter deres Indhold. Det var jo sin Sag med Provisorierne, dem burde de ikke have dømt efter, for de var ikke gældende Ret, men naar en Lov er blevet vedtaget paa lovlig Maade og alle medvirkende Faktorer har medvirket paa den i Grundloven foreskrevne Maade, er *det* selvfølgelig Lov, som er vedtaget her paa Rigsdagen og stadfæstet af Kongen, og derefter maa Domstolene i deres Kald rette sig.

Vi har desuden her i Rigsdagen aldrig nogen Sinde overtraadt Grundloven; Tingets Formænd har altid paaset, at de Forslag, som her blev forhandlet og vedtaget, var overensstemmende med Grundloven, og det er jo ikke saa forfærdelig længe siden, at en Formand for dette høje Ting har sat sin høje Stilling ind paa, at hvad der foregik under hans Ledelse, foregik i Overensstemmelse med Grundloven, saa det maa Højesteret overlade til os selv at passe. Men vi skal selvfølgelig ikke øve nogen Retorsion overfor Højesteret, fordi den her har strakt Haanden ud for at faa en Magt, som den for Resten ingen Sinde kan udøve. Det er umuligt for Højesteret at dømme over Love, som er vedtaget paa lovlig Maade i begge Rigsdagens Ting og stadfæstet af Kongen, ved at sige, at de efter deres Indhold skal være ugyldige. Hvorledes skulde det gøres, naar man ingen Lovregler har om, hvem der skal paaklage saadanne Forhold, eller om, indenfor hvilke Frister det skal paaklages? Det vilde jo sige, at naar der ingen Regler er, kunde en Lov, som har virket i mange Aar, maaske blive kendt ugyldig fra Højesterets Side paa Grund af dens Indhold. Det vil altsaa sige, at alt vilde blive opløst i Uvished, der vilde blive Uvished overfor alle Love, saa længe Højesteret ikke havde kendt dem gyldige ved Dom, saa vilde man komme dertil, at det er ikke nok, at en Lov er vedtaget af begge Rigsdagens Ting og godkendt af Kongen, den skulde ogsaa af Højesteret være kendt gyldig for virkelig at være fuldt gældende Lov. Det haaber jeg aldrig nogen Sinde, Højesteret skal komme til at erklære, og den maa vel ogsaa betænke, om ikke al Lov og Orden i Landet derved vilde blive undergravet, og Højesteret vilde komme til

at paatage sig et langt større Ansvar derved, end den paa nogen Maade kan bære.

Jeg ønsker at udtale mig om et Forhold, om hvilket jeg vil forbeholde mig maaske at stille Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag. Det er et Forhold vedrørende Højesteret, nemlig Forholdet mellem Mændene indenfor Skranken, Dommerne, og Mændene paa den anden Side Skranken, Sagførerne. Den Praksis, som Højesteret har øvet al sin Tid, og som gaar ud paa, at den ganske suverænt bestemmer, hvorvidt en Sagfører, der indstiller sig til Prøven og prøveprocederer for Højesteret, kan blive antaget eller ej, er efter min Mening ikke rigtig, i hvert Fald ikke mere, idet denne Praksis ikke kan forenes med Aanden i den nugældende Retsplejelov. Men Højesteret hævder det stadig, og Resultatet deraf er, saaledes som Højesterets Praksis er blevet udoøvet, en Begrænsning af Højesteretssagførernes Antal, som efter min Mening nu er blevet saa ringe, at det medfører højt uheldige Forhold for Borgerne i Danmark. For det første er der meget faa Højesteretssagførere, og for det andet maa man huske paa — det ser vi jo alle —, at 2, 3, 4, maaske endogsaa i et enkelt Tilfælde — jeg ved det ikke rigtigt — 5 Højesteretssagførere slutter sig sammen i en juridisk Koncern og driver deres Forretning i Fællesskab. Dersom nu en Mand f. Eks. til Modpart har en Bank eller et meget stort og rigt Aktieselskab, som har Forbindelser i flere af disse Koncerner, kan det Antal af Højesteretssagførere, til hvilke han kan henvende sig for at faa sin Sag ført, blive ganske overordentlig begrænset, meget, meget mere begrænset, end det burde være. Og Forholdet er det, at hvis man skal have en vis politisk Opfattelse eller visse sociale Synspunkter gjort gældende for Højesteret, kan det være overordentlig vanskeligt at finde en Sagfører, der kan og vil gøre det paa en forsvarlig Maade; derfor har jeg personlig Erfaring, og jeg er vis paa, Højesteret selv erkender, at jeg har Grund til at beklage mig over den Maade, hvorpaa jeg er blevet betjent for Højesteret, netop fordi der ikke den Gang var en Sagfører, som paa nogen Maade delte mine Anskuelser og Synspunkter. Saa ensidig var den af Højesteret udpegede Højesteretssagførerkreds, at det ikke var muligt indenfor den at finde en Mand, som i det foreliggende Tilfælde vilde føre en Sag for Højesteret for mig som Statsminister og Justitsminister paa en saadan Maade, at jeg virkelig kunde sige, at jeg var vel hjulpet af den Advokat, som førte Sagen. Det er ikke